

Jeune premier af

Hans Kesting, 25 jaar acteur, speelt *De Vrek* van Molière. Hij ontdekte diepe afgronden in een stuk dat hem aanvankelijk 'tuttig en fladderig' leek.

Door **Karolien Knols** Foto **Julius Schrank**

Heel even kruipt Louis de Funès in het lichaam van Hans Kesting, als hij tijdens de repetitie voor *De Vrek* de suggestie krijgt aangereikt één zin in het Frans uit te spreken. Het is een tongbreker: 'Si je ne récupère pas mon argent, je me pend', en Kesting gooit er met de driftigheid van de Franse komiek nog wat harde p's achteraan: 'Point final, pah!'

Het is een dikke week voor de première van Molières tragi-komedie in de Stadsschouwburg in Amsterdam. Kesting, die Harpagon, de vrek, speelt, heeft net ontdekt dat de pot met 100 duizend frank die hij in de tuin begraven had, gestolen is. Het dreigement dat hij zich verhangt als hij zijn geld niet terug krijgt, mag in de uitvoering een komische toon krijgen, het is óók een wanhoopskreet: een leven zonder geld is voor Harpagon geen leven - geld is het enige dat rest nadat hij ieder levend wezen om hem heen, zijn zoon en dochter voorop, van zich heeft verveemd.

De Vrek (1668) is de openingsvoorstelling van dit seizoen van Toneelgroep Amsterdam. Het is ook de voorstelling waarmee Hans Kestings 25-jarig jubileum als acteur, zoals hij het noemt, 'een kadertje' krijgt. Hij had het regisseur Ivo van Hove een paar jaar geleden al voorgerekend: om en nabij september 2011 ben ik een kwart eeuw acteur, ik zou dat graag bezegelen met een goede samenwerking met jou.

Stond *De Vrek* bovenaan zijn verlanglijst? Nee. Een ander stuk? Een rol waarvan hij dacht: hiermee kan ik alles uit de kast halen, alles wat ik in vijftig jaar heb geleerd? Kesting, een beetje zuchtend: 'Zo denk ik er niet over na. Ik wilde er alleen zeker van zijn dat ik dit seizoen met Ivo iets moois zou maken. Hij was het die koos voor *De Vrek*. Harpagon is wél mijn eerste vaderrol. Wil je er een jubileum-etiket op plakken: met dit stuk ben ik definitief geen jeune premier meer.'

Fladderig

Een beetjeuttig - zo wordt volgens Kesting het werk van Molière gezien.

Bij eerste lezing van *De Vrek* dacht hij zelfs: wat een raar, fladderig stuk. 'Of, nou ja, raar en fladderig, pin me er niet op vast. Ik begreep bij de eerste akte nog niet zo goed waarover het ging, ik zag alleen maar losse situatietjes. Een man die bang is dat zijn geld wordt gestolen. Een zoon die wil trouwen met de vrouw waarop zijn vader zijn oog heeft laten vallen. Het kwartje viel in de tweede akte. 'Vanaf het moment dat er een revolve in de familie komt. Dan gaat het alleen maar verder de afgrond in. Het vader-zoon conflict laat Ivo hoog oplopen. Door ons er zo vol in te laten gaan, kreeg het stuk een diepte die ik bij eerste lezing niet had verwacht.'

Een eerste kennismaking in 1989 daargelaten, dateert de samenwerking tussen Hans Kesting en Ivo van Hove van 2002. In dat jaar keerde Kesting na een mislukt televisie-avontuur terug in de schoot van Toneelgroep Amsterdam. Meteen was het raak: met Kesting als Othello had Nederland er een Groot Acteur bij, in plaats van een altijd-wel-goed-acteur. 'Ik was al die jaren ervoor te versnipperd bezig, ik wilde én op toneel, én op tv, én ik wilde een nachtleven. Toen ik er echt voor had gekozen om acteur te zijn, ging het niet alleen beter, toen was er ook nog Ivo, die heel direct was, die uit alles wat ik aanbod helder koos: dat weglaten, dat houden, dat nog eens uitproberen.'

Prijst Van Hove Kesting om zijn gretigheid om elke voorstelling tot de beste te maken, Kesting noemt Van Hove een van de weinige regisseurs die een ijzersterk idee hebben waarom ze een voorstelling gaan ma-

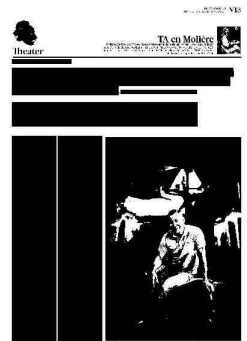
ken en precies weten uit te leggen welke kant zij met hun acteurs op gaan. 'Dat maak je niet vaak mee, dat je je geen moment hoeft af te vragen: waarom sta ik dit nou te doen?'

Bikkelhard

Zo begreep hij dus dat hij Harpagon niet alleen maar moest laten bulderen, maar moest zoeken naar iets 'tussen een nerveuze staat van zijn en tegelijkertijd bikkelhard de knoet erover. Maar naar het einde toe moet hij instorten, van binnen, het moet steeds dieper in die man kapot gaan.' Hoe dat eruit ziet, in de scène waarin Harpagon doorheeft dat hij niet alleen zijn zoon, maar ook zijn dochter verliest: ingehouden stil.

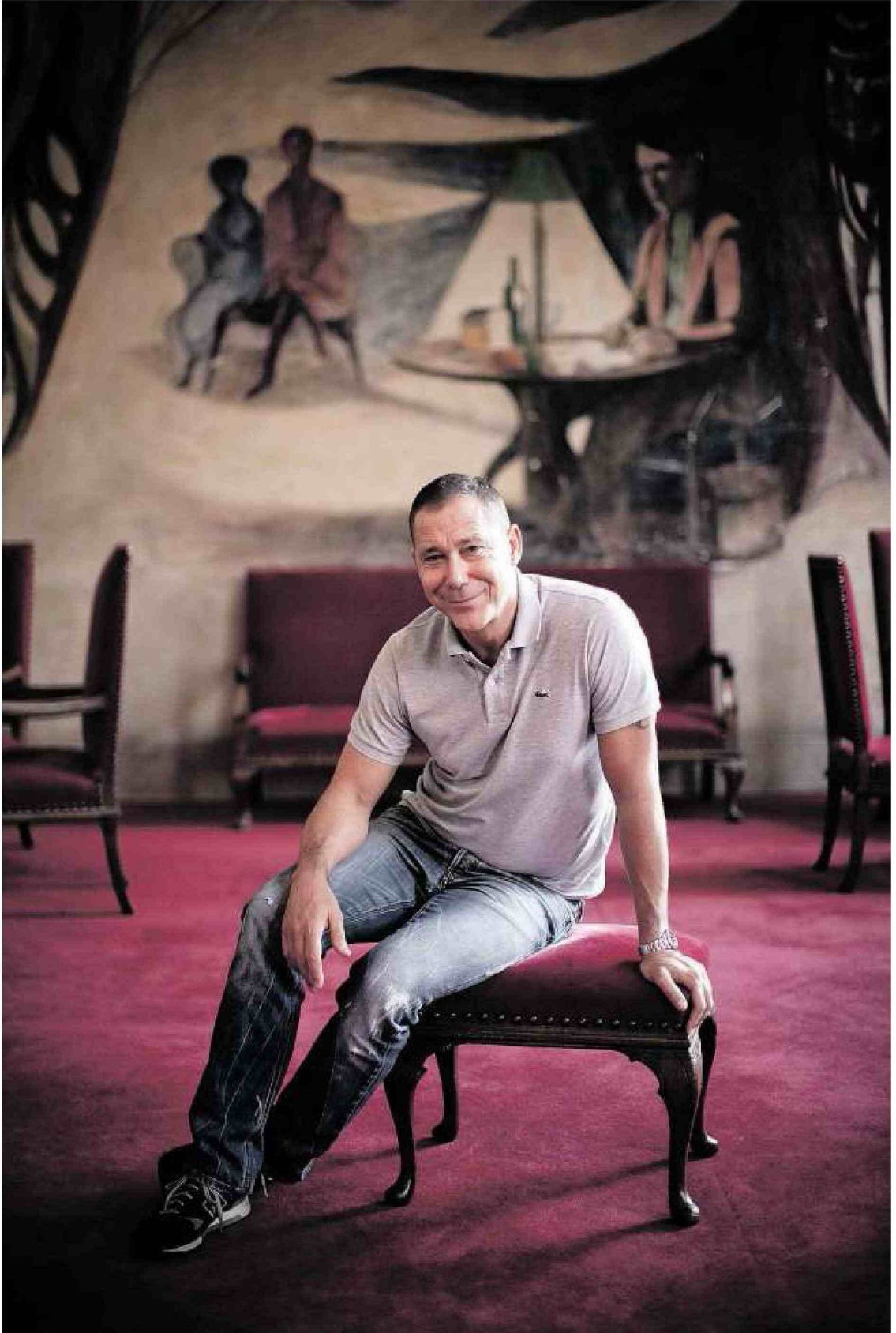
'Daar moet je meer van kunnen maken, na 25 jaar acteren', plaagt Van Hove, waarop Kesting zijn Harpagon op de knieën laat zakken, daarna op de grond laat liggen - verslagen. Te veel, vindt Van Hove. Niet nodig.

Een dag later zegt Kesting: 'Ik ben van nature geneigd er te veel tegenaan te gooien. Het is het verlangen te laten zien: ik snap wat je bedoelt, ik kan het, kijk maar. Het heeft te maken met generositeit, of nee: het heeft te maken met de kleine Hans in mij. Ik ben bijna 51, 25 jaar acteur, en dit is onveranderd: kijk eens hoe goed ik dit doe voor jou.'

TA en Molière

Molières *De Vrek* door Toneelgroep Amsterdam in de regie van Ivo van Hove gaat zondag in première in de Stadsschouwburg in Amsterdam. Met de voorstelling viert Hans Kesting zijn 25-jarig jubileum als acteur. Volgend jaar brengt TA Molières komedie *Tartuffe* uit 1664. Deze voorstelling is een coproductie met NT Gent.

Hans Kesting: 'Ik wilde er zeker van zijn dat ik dit seizoen iets moois zou maken met Ivo van Hove.'